

Kirjoituksia 1980-luvulta.

Nämä tekstit ovat kirjoitettu aikoinaan paikallislehtemme SANAN ÄÄRELLÄ palstalle. Nyt osa alkuperäisistä teksteistä on varovasti korjattuna koottu yhteen palvelemaan lukijoitani. Herra siunatkoon lukemisesi!

Veli Tuomi

KASTEESTA

Kaste on armon väline. Siinä Jumala tarjoaa meille pelastusta Jeesuksessa Kristuksessa. Kaste on Jumalan puolelta tapahtuva pelastusteko ilman meidän ansiotamme. Kaste ei vaadi meiltä mitään muuta kuin sen vastaanottamisen. Siinä tarjotaan meille koko evankeliumi. Kaste ei edellytä vielä kastettavalta omakohtaista uskoa tai hurskautta. Kaste kuuluu jokaiselle. Se kuuluu kaiken ikäisille. Apostoleilta olemme oppineet, että lapsetkin kastettiin, sillä apostolit kastoivat kansaa perhekunnittain. Koko perhe kastettiin, ketään erottamatta – jopa palvelusväki kastettiin. Kaste on siis evankeliumia. Siinä ei ihminen tuo mitään Jumalalle vaan Jumala tarjoaa siinä pelastusta syntisille. Kasteessa meidät yhdistetään Kristuksen kuolemaan. Meidät naulitaan siinä ristille Kristuksen kanssa. Koska kaste on Jumalan pelastusteko, se ei ole meidän kuuliaisuutemme osoitus eikä uhrimme Jumalalalle. Kastetta ei tarvitse myöskään uusia, onhan Raamatun mukaan vain yksi kaste ja yksi usko. Kasteessa Kristuksen kanssa haudattua ei siis tarvitse kaivaa enää ylös hänen haudastaan ja uudella kasteella haudata häntä toisen tai useamman kerran. Jumalan pelastustekoja ei tule korjailia ja parsia. Näin ollen ei tule kuunnella järjen päätelmiä, joilla hyökätään evankeliumia vastaan. Kaste ei tekona turmellu siitä, jos kastettu ei eläkään Jumalan Sanan mukaan. Eli jos kastettu ei elä uskossa Kristukseen, vika ei ole kasteessa. Hänen on tehtävä vain parannus, niin kuin kaikkien ihmisten kaikkialla tulee tehdä. Näin tuhlaajalapsi palaa isänsä tykö. Tähän tarvitaan usko Kristukseen, joka sen vaikuttaa. Tällöin kastettu saa hyödykseen kasteen tarjoaman siunauksen. Hänet on nyt kastettu ja hänellä on usko Kristukseen. Jumala ei ole vaatinut, eikä vaadi, missä järjestyksessä pelastus tulee, kunhan ihminen uskoo ja on kastettu, tai on kastettu ja uskoo. Ihmiset sitä kyllä usein vaativat. Jos kastettu ei ole löytänyt uskoa, kaste jää silloin hyödyttömäksi. Heparalaiskirje varoittaa väitteilyistä kasteasiassa. Se on hengellisesti alaikäisten puuhastelua.

Kaste ei ole pelastusautomaatti, joka tekee automaattisesti kastetusta uskovan ja uudestisyntyneen. Tätä harhaa tosin opetetaan kirkossammekin, mutta siinä on kyse vanhasta katolilaisesta harhasta, eli ns. sakramentalismista. Se oppi ei ole Jumalan Sanan mukaista, vaan paha eksytys, jolla kääntymättömiä ihmisiä petetään. Raamattu ei tunne kasteen vanhurskautta, jolla ihminen tulisi vanhurskaaksi Jumalan edessä. Jeesus sanoo, ettei kastettukaan pelastu, jollei hänellä ole uskoa (Mark. 16:16). Uuden testamentin mukaan uudestisyntymiseen liittyy aina uskon uudistus kasteen lisäksi. Voidaan sanoa siis, ettei mikään kristillinen toimitus sinällään tee meistä vanhurskautettuja, Kristukseen uskovia. Jumala ei koskaan ole pelastanut ketään ilman ihmisen omaa suostumusta ja vastaanottamista. Älä ystävä usko niinkään kasteeseesi, vaan usko Kristukseen ja hänen ansioonsa. Katso hänen rakkauttaan syntisiä kohtaan, sillä hän on lahjoittanut meille kasteen, jossa meidät on liitetty Kristukseen ja hänen ristinkuolemaansa. Kaste on vapauttanut sinut, vanhan ihmisen vallasta ja sinä saat kuolla pois synniltä joka päivä ja elää ylösnousemuselämää Hänessä. Katso vain, että olet tullut Hänen tykönsä ja että sinulla on yhteys Häneen. Jos näin on, olet voittosaatossa Kristuksessa. Aamen.

USKONVANHURSKAUS

”Me pääsemme lepoon, me jotka tulimme uskoon”, kirjoittaa Heprealaiskirjeen tekijä. Kaikki asiat lepäävät kristillisyydessä uskon varassa. Ilman uskoa on mahdoton olla otollinen, sanoo sama heprealaiskirje. Usko on se väline, jolla me otamme vastaan Jumalan armon ja kaikki muutkin Hänen lahjansa. Uskon kautta me tulemme vanhurskaiksi, Jumalalle kelpollisiksi. Usko meidät uudestisyntyyttää ja tekee kasteemme eläväksi todellisuudeksi antaen sen siunaukset omistukseemme. Paavali kirjoittaa Roomalaiskirjeessä: ”Koska me siis olemme uskosta vanhurskaiksi tulleet, niin meillä on rauha Jumalan kanssa.” Mitään emme saa ilman uskoa. Siksi Jeesus sanoo meillekin: ”Älä ole epäuskoinen, vaan uskovainen.” Usko ei ole jokin hieno ominaisuutemme, jonka ansiosta Jumala hyväksyy meidät, vaan se on kuin ojennettu käsi kohti Jumalan rakkautta ja armollisuutta. Usko on Jumalan lahja. Sen vaikuttaa Jeesus Kristus Pyhässä Hengessä, kun luemme tai kuulemme Jumalan sanaa. Elämämme tärkein asia on uskon löytäminen, sillä sen kautta löydämme Vapahtajan, Jeesuksen Kristuksen. Usko avaa meille taivaan ihanuuden. Uskoa voi ja saa pyytää Jumalalta. Usko ei tule koskaan valmiiksi täällä ajassa, vaan sen tulee kasvaa koko elämämme ajan. ”Ja hän antoi muutamat apostoleiksi, toiset profetoiksi, toiset evankelistoiksi, toiset paimeniksi ja opettajiksi, tehdäkseen pyhät täysin valmiiksi palveluksen työhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen, kunnes me kaikki pääsemme yhteyteen uskossa ja Jumalan Pojan tuntemisessa, täyteen miehuuteen, Kristuksen täyteen täyden iän määrään, ettemme enää olisi alaikäisiä, jotka ajelehtivat ja joita viskellään kaikissa opintuulissa ja ihmisten arpapelissä ja eksytyksen kavalissa juonissa; vaan että me, totuutta noudattaen rakkaudessa, kaikin tavoin kasvaisimme häneen, joka on pää, Kristus” (Ef. 4: 11–15). Mutta heikko uskokin antaa meille varmuuden pelastuksesta, koska sen kautta me saamme Pyhän Hengen todistuksen sydämiimme lapseudestamme. Oikea usko on samalla kertaa omistavaa ja samalla kertaa ikävöivää. Pelkkä omistava usko tekee meistä helposti pintapuolisia järkeilijöitä. Jos taasen pelkästään ikävöimme, emme saa omantunnon rauhaa ja lepoa Herrassa ja me loukkaannumme todellisiin uskoviin. Ne jotka ovat uskossa yhdistyneet Elämän Herraan, saavat periä taivaan ikikirkkauden. He pääsevät perille, sillä uskon päämäärä on sielun pelastus. Uskon kautta ovat menneen polvien kilvoittelijat perille päässeet. Sinne tulee meidänkin pyrkiä. Kaikki muu joutaa jäädä. Me pääsemme sinne, jos meidät on vanhurskautettu uskomme kautta. ”Koska meillä siis veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkeinpyhimpään, jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa kautta, ja koska meillä on 'suuri pappi, Jumalan huoneen haltija', niin käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä; pysykäämme järkähtämättä toivon tunnustuksessa, sillä hän, joka antoi lupauksen, on uskollinen; ja valvokaamme toinen toistamme rohkaisuksi toisillemme rakkautteen ja hyviin tekoihin;... Mutta minun vanhurskaani on elävä uskosta, ja jos hän vetäytyy pois, ei minun sieluni mielisty häneen. Mutta me emme ole niitä, jotka vetäytyvät pois omaksi kadotukseksi, vaan niitä, jotka uskovat sielunsa pelastukseksi.” Aamen.

HÄN ELÄÄ!

Maria Magdaleena oli nainen, jonka Jeesus oli vapauttanut riivaajien vallasta. Riivaajat olivat todellisuutta tuolloin, niin kuin ovat nytkin. Jotkut ”viisaat” ovat selittäneet, että Jeesuksen aikana luultiin sairauksien johtuvan riivaajista ja että Jeesuskin aikalaistensa tavoin opetti näin. Tällainen on köyhää ajattelua, sillä ei Jeesus luullut mitään, hän tiesi kaikki. Tänäkin aikana muun muassa lähetystyössä olevat kertovat, kuinka riivaajat pakenevat monista ihmisistä, kun he tulevat kasteelle. Riivaajat, pahat henget, eivät poistu lääkityksellä, niihin tehoaa vain rukous ja paasto. Tosin selvää on, etteivät sairaudet aina ole riivaajien aikaan saannosta ja jos on kysymyksessä aito kristitty, se ei ole edes mahdollista että hänessä olisi demoneja.

Mariasta oli tullut Jeesuksen seuraaja. Hän oli viikon ensimmäisenä päivänä ennen muita tullut Jeesuksen haudalle. Hän itki, koska hän huomasi haudan avatuksi ja Jeesuksen ruumiin olevan poissa. Hän oli hälyttänyt Pietarin ja Johanneksen paikalle, mutta nyt hekin olivat poistuneet. Kurkistaessaan uudelleen hautaan, hän näki siellä kaksi enkeliä, jotka kysyivät, miksi Maria itki. Samalla Maria ehkä tunsu, että joku tuli hänen taakseen ja hän kääntyi katsomaan. Maria ajatteli, että se oli puutarhuri. Tämä mies kysyi: 'Vaimo, mitä itket? Mitä etsit?' Maria kysyi häneltä, jospa hän tietäisi, missä Jeesuksen ruumis on, että voisi sen ottaa. Sitten tämä tuntematon puhui uudelleen: 'Maria!' Yksi ainoa sana ja se oli niin ihana sana. 'Minun omani kuulevat minun ääneni', Jeesus oli sanonut. Maria tunsu tuon suloisen rakkaan äänen, joka oli tehnyt hänestä uuden ihmisen, uuden luomuksen ja antanut hänelle ihmisarvoisen elämän. Se oli Jeesus! Maria vastasi: "Rabbuuni!" se on opettaja. Maria tahtoi varmaankin syleillä Jeesusta ja langeta hänen jalkojensa juureen suudellakseen niitä. Jeesus ei antanut kuitenkaan lupaa, sillä hän oli juuri ylösnoussut ja ei ollut vielä siinä muodossa, jossa häneen voisi koskea. Hän ei ollut vielä käynyt Isän tykönä. Hän lähetti Marian viemään ilosanomaa: Jeesus on ylösnoussut! Hän menisi pian Isänsä tykö ja Jumalansa tykö, Jeesuksen veljien Isän ja heidän Jumalansa tykö. Hän oli ilmestynyt pian myös omilleen. Ja Maria meni. Mikä riemu täytti vielä äsken niin lohduttoman Marian sydämen! Herra elää, Herra elää! Hän ei olekaan kuollut. Kuolema ei voinutkaan pidättää häntä. Uusi elämä heräsi Marian sielussa. Kaikki oli kuin unta. Minun Herrani elää! Hän on puhunut minulle! Näen omassa sielussani, kuinka hän välillä kompastui ja kaatui, nousi ylös ja riensi. Hänen keuhkonsa olivat niin kovilla, etteivät sanat tahtoneet tulla suusta. Itkun, naurun ja huohotuksen seasta kuuluu viimein riemullinen huuto: 'Herra elää!' Sellaista tapahtui kerran Jerusalemissa! Haudan ovella on tänä päivänä englanninkieliset sanat: "HE IS RISEN. HE IS NOT HERE." "Hän on noussut ylös. Hän ei ole täällä." Jeesus ei ole haudassa, hän asuu meissä ja on meidän keskellämme. 'Niin olemme siis yhdessä hänen kanssaan haudatut kasteen kautta kuolemaan, että niin kuin Kristus herätettiin kuolleista Isän kirkkauden kautta, samoin pitää meidän uudessa elämässä vaeltaman.'

Me Kristukseen kastetut ja hänessä uskon kautta uudestisyntyneet vaellamme uudessa elämässä jo nyt. Meillä on yhteys häneen ja täysi sovitus hänen veressään. Siksi me sanomme: 'Elämä on minulle Kristus ja kuolema on voitto!' "Niin ei nyt siis ole mitään kadotustuomiota niille, jotka Kristuksessa Jeesuksessa ovat. Sillä elämän hengen laki Kristuksessa Jeesuksessa on vapauttanut sinut synnin ja kuoleman laista." "Kiitos Jumalalle hänen sanomattomasta lahjastaan!" Amen.

Vastuumme (Hepr. 10:19–25)

Jumala on antanut meille monen hyvän lisäksi myös vastuun elämästämme. Puhuessamme ihmisen vastuusta, sivuutamme usein kaikkein suurimman vastuun, joka meillä on: iankaikkisuusvastuumme. Me joudumme vastaamaan kerran Jumalalle iankaikkisesta sielustamme. Välinpitämättömyydellämme voimme kadottaa sen. Uudentestamentin kirjoituksista huomaamme, että Herran omilla oli selkeä tietoisuus Jumalan omana olemisesta. Vanhassa liitossa sitä olemista odotettiin ja ikävöitiin. Uudenliiton ihmiset omistavat sen uskon kautta. Tämä näkyy aivan erikoisen selvästi tässä 4. rukouspäivän, 2. vuosikerran epistolatekstistä. Sen alussa sanotaan: "Koska meillä siis, veljet, on luja luottamus siihen, että meillä Jeesuksen veren kautta on pääsy kaikkein pyhimpään, jonka pääsyn hän on vihkinyt meille uudeksi ja eläväksi tieksi, joka käy esiripun, se on hänen lihansa kautta ja koska meillä on suuri pappi, Jumalan huoneen haltija', niin käykäämme esiin totisella sydämellä, täydessä uskon varmuudessa, sydän vihmottuna puhtaaksi pahasta omastatunnosta ja ruumis puhtaalla vedellä pestynä; pysykäämme järkähtämättä toivon tunnustuksessa, sillä hän, joka antoi lupauksen, on uskollinen..."

Kristuksen sovitustyö on täydellinen. Se takaa täyden pelastuksen. Jos yritämme tähän työhön panna jotakin omaamme, me vain menetämme sen ja joudumme pois armosta. Armosta ja uskosta osaton ihminen ei voi koskaan kerskata Jeesuksen veren voimasta ja täydellisestä pelastuksesta. Synti ja epäusko estävät sen. Hän joutuu rypemään omassa syntiviheliäisyydessään niin kauan, kunnes suostuu ottamaan vastaan täyden armon Jeesuksen sovitustyössä. Tai sitten hän on kaikkea synnintuntoa vailla ja elää ilman toivoa.

Meidän on tarkoin tutkittava olemmeko tulleet Jeesuksen vihmontaveren tykö. Onko hän saanut laskea perustuksen, jolla seisomme. Onko syntimme todella pyyhitty pois, vai onko kaikki vain luullottelua ja olemme siten pelkkiä näyttelijöitä, jotka tulevat kerran pettymään Kristuksen tuomiopäivänä. Jos iankaikkisuusasiamme on kunnossa, Jumalan Pyhä Henki todistaa meidän henkemme kanssa, että me olemme Jumalan lapsia. Jumalan sana sanoo, että tämä todistus on tosi ja meidän ei tarvitse hurskastella ja saivarrella pelastuksen asialla. Jos Henki ei aina todistakaan, vaellamme Sanan varassa. On myös paljon väärää nöyryyttä. Täydellisestä pelastuksesta ei voi syntinen olla täällä ajassa täysin varma, usein väitetään. Mutta eihän siitä voikaan olla varma, jos se perustuu johonkin meissä itsessämme olevaan! Tällaisesta väärästä nöyryydestä Raamattu sanoo: "Tällä kaikella tosin on viisauden maine itse valitun jumalanpalveluksen ja nöyryyden vuoksi ja sen tähden, ettei se ruumista säästä; mutta se on ilman mitään arvoa, ja se tapahtuu lihan tyydyttämiseksi." (Kol. 2:23).

Jos tiedämme ja tunnemme ja uskossa omistamme veren evankeliumin täällä ajassa, meillä on ikuinen rauha Jumalan kanssa. Meidän tulee vain pysyä järkähtämättä tässä tunnustuksessa ja kestävinä kilvoitella kohti voittopalkintoa, sillä hän, joka antoi lupauksen, on varmasti uskollinen. Kerran on seisova suuri joukko Karitsan valtaistuimen luona, vaatteet pestyinä ja valkaistuna Karitsan verellä. Siitä tämä joukko tunnetaan. Ja perillä se veisaa iäti Karitsan häävirttä. Aamen.

LASTEN VALTAKUNTA

"Sallikaa lasten tulla minun tyköni, sillä sen kaltaisten on taivasten valtakunta." Näin Jeesus sanoo. Mitä se on? Eräs tapaus, jonka muuan pappi kertoi, auttaa meitä ymmärtämään, mitä Jeesus tarkoitti lapsenmielisyydellä. Pidettiin lastenleiriä Oulujärven rannalla. Pappi puhui uskon rukouksesta. Hän sanoi, että Jeesus kuulee, kun me uskossa rukoilemme häntä, hän on sen luvannut. Silloin eräs pieni tyttö kysyi: "Jos Jeesus kuulee rukoukset, voisimmeko me rukoilla sitä että hän löytäisi minun kelloni, jonka sain isältä, se on kallis kello, mutta se putosi rannalla hiekkaan, eikä sitä ole löytynyt? Pappi joutui elämässään ehkä ensi kerran suuren totuuden eteen. Hän opetti lapsille sellaista, johon ei itsekään ollut ehkä koskaan toden teolla uskonut. Kaikki lapset yhtyivät vaatimaan rukousta kellon löytymisen puolesta. Nyt oli papilla suuri hätä. Työtoveritkin virnistelivät toisesta huoneesta. Ei ollut enää muuta vaihtoehtoa kuin rukoilla. Entä mitä sitten olisi tehtävä? Rukouksen jälkeen hän sanoi lapsille: "Odottakaa, niin minä menen hakemaan sen kellon." Ja niin pappi meni. Kauhu täytti hänen mielensä, sillä hän ei olisi halunnut tuottaa lapsille pettymystä ja työtoverien ivalliset katseet polttivat selässä. Epäusko ja usko taistelivat hänessä. Hän käveli rannalle, kauas hietikolle. Siellä näkyi jälkiä kellon etsimisestä. Siellä oli haravan jälkiä, kun oli yritetty löytää kadonnut arvoesine. Sitten hän viimein koukistui, kaapaisi kämmentään täyteen hiekkaa ja antoi sen valua sormiensa läpi. Kun hiekka oli valunut kaikki pois, hän katsoi kämmentään ja uusi järkytys kohtasi: kaunis tyttöjen rannekello lepäsi siinä! Nyt hän alkoi aavistaa, mitä on uskon rukous, mitä on lapsenmielisyys, josta Jeesus puhui. Kun hän palasi lasten luokse kellon kanssa, hän näki kalpeaksi menneitä työtoverien kasvot, koska hekään eivät olleet uskoneet rukouksen voimaan, vaikka olivat mukamas opettajia. Tämä tapahtuma ei järkyttänyt kovin erikoisesti lapsia. Heille oli täysin luonnollista, että papin puhe oli totta ja että siihen saattoi luottaa. Kyseisen papin uskonelämään se teki mullistuksen, Kristuksen sanat ovat tosia ja lapsenmielinen sen usko.

Kristus Jeesus saisi paljon kunniaa, jos me viisastelevat aikuiset uskoisimme häneen todella. On rukoiltava siis uskoa edes sinapinsiemenen verran ja se mullistaisi maailman. Tämä kurja maailma saisi nähdä Jeesuksen meissä. Silloin hänen valtakuntansa tulisi lähelle ja monet näkisivät ylösnousseen Vapahtajan sellaisena kuin hän on. Siksi meidän tulee rukoilla: "Tulkoon sinun valtakuntasi." Aamen.

Jeesus-nimi (uudenvuoden päivänä)

Luukkaan evankeliumin 2. luvussa kerrotaan kuinka Maria ja Joosef toivat kahdeksan päivän ikäisen poikansa temppeliin ympärileikattavaksi. Näin on kirjoitettu: "Kun sitten kahdeksan päivää oli kulunut ja lapsi oli ympärileikattava, annettiin hänelle nimi Jeesus, jonka enkeli oli hänelle antanut, ennen kuin hän sikisi äitinsä kohdussa." Matteuksen evankeliumissa sanotaan Jeesus nimen annettun, sen tähden, että hän on vapahtava kansansa heidän synneistään. Jeesus-nimi, tarkoittaa siis Vapahtajaa. Jo profeetta Jesaja oli ennustanut tästä lapsesta sanoen: "Sen tähden Herra itse antaa teille merkin: Katso neitsyt tulee raskaaksi ja synnyttää pojan ja antaa hänelle nimen Immanuel.", Tämä tarkoittaa suomennettuna: Jumala meidän kanssamme, (Jes. 7:1). Tällä nimellä on monia muita tarkoituksia ja merkityksiä: Hän on Ihmeellinen Neuvonantaja, Väkevä Jumala, Ihmisen Poika, Kuningaitten Kuningas, Herrain Herra, Messias, Veriylkä, Rauhan ruhtinas, Elämän ja kuoleman Herra, Kristus, Voideltu, Kirkas Kointähti, Daavidin Poika, Jumalan Poika, Daavidin Juurivesa, Kaiken hallituksen ja vallan pää, Ylimmäinen Pappi, Jumalan Karitsa, Syntiuhrimme, Jumalan Pyhä, Taivaan ja maan Hallitsija, Jumalan Sana, ja myös aivan yksinkertaisesti: Hän on Jumala. Hänen nimensä on kaikkia muita nimiä korkeampi. Tässä nimessä meille julistetaan syntien anteeksiantamus. Tässä nimessä meillä on vapaa pääsy Jumalan tykö. Jeesuksen nimessä meillä on vapahdus kadotustuomiosta. Tässä nimessä voimme torjua pimeyden valtojen hyökkäykset. Tätä nimeä pelkäävät kaikki riivaavat ja vapisevat, kun lausumme tämän nimen, (Luuk. 10:17). Jeesuksen nimessä voimme tehdä hänen lupauksensa mukaan suurempia tekoja kuin Jeesus itse teki. Sinä saatat ottaa pienen lapsen hoiviisi Jeesuksen nimessä ja sinä olet ottanut vastaan hänet (Matt. 18:5). Jumala on antanut käskyn uskoa hänen Poikansa nimeen (1. Joh. 3:23). Joka uskoo hänen nimeensä, hänellä on iankaikkinen elämä (1. Joh.5:13). Jeesus Kristus on tullut tänne maailmaan Isänsä nimessä ja kirkastanut hänen nimensä maan päällä (Joh.5:43 ja 17:6,26). "**Minä olen** tullut, että teillä olisi elämä ja yltäkyllin." Näissäkin Jeesuksen sanoissa on hänen oma nimensä, sillä Jumalan nimi on "**Minä olen**". Jumala vastasi Moosekselle: "Minä olen se, joka minä olen." Ja hän sanoi vielä: "Sano israelilaisille näin: 'Minä olen' lähetti minut teidän luoksenne". (2. Moos. 3:14). Juuri hän on antanut suuret lupauksensa nimensä oikein käyttäjälle: "Ja nämä merkit seuraavat niitä, jotka uskovat: minun nimessäni he ajat ulos riivaajia, puhuvat uusilla kielillä, nostavat käsin käärmeitä, ja jos he juovat jotakin kuolettavaa, ei se heitä vahingoita; he panevat kätensä sairaiden päälle, ja ne tulevat terveiksi." Viimeisellä tuomiolla nähdään tosin, että monet ovat käyttäneet väärin tätä korkeaa nimeä. He sanovat: "Emmekö me sinun nimessäsi tehneet suuria tunnustekoja..." ja kuitenkin Herra sanoo heidän olevan laittomuuden tekijöitä. Laittomuuden tekijöitä ovat sellaisia ihmisiä, jotka eivät ole saaneet tai ottaneet vastaan puhdistusta synneistään Jeesuksen nimessä. Hekin voivat saada aikaan suuria Jeesuksen nimessä, mutta silti hukkuvat. Sinulle ystävä sanon näin vuoden ensimmäisenä päivänä: pane nytkin täysi toivosi tähän nimeen, "sillä ei ole meille muuta nimeä annettu, jossa meidän tulee pelastuman, kuin mitä annettu on ja se nimi on Jeesus Kristus." Hän on turvakaupunkimme, rauhamme ja ilomme. Tämä nimi julistaa meidät taivaan suosikeiksi, pyhiksi ja puhtaiksi. Hän on meidän rauhamme. Kaikki voimme hänessä. "Hänessä on meihinkin kuultuamme totuuden sanan, uskovaksi tultuamme, pantu luvatus Pyhän Hengen sinetti, sen, joka on meidän perintömme vakuutena, hänen omaisuutensa lunastamiseksi - hänen kirkkautensa kiitokseksi." (Ef. 1:13,14).

Kristus, joka on itse Jumalan Sana, vakuuttaa, ettei hän hylkää meitä, eikä heitä ulos. Hän pelastaa sinut ja minut, kun riipumme hänessä kiinni. Meidät on asetettu taivaallisiin Kristuksessa. Olemme täytetty Hänessä. Hän on tullut meille viisaudeksi Jumalalta ja vanhurskaudeksi, pyhydeksi ja lunastukseksi. Meidät on kastettu tähän nimeen. Tässä nimessä meitä odottaa voittopalkinto iankaikkisessa kirkkaudessa, Isän tykönä.

Isän, Pojan ja Pyhän Hengen nimeen: Aamen.

Herra tulee! (adventtina)

Adventti on odotuksen aikaa. Joku odottaa jo joulua, joku vapaa-aikaa, jokaisella on toiveensa. Adventin aika on kuitenkin varsinaisesti Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen toisen tulemuksen odottamisen aikaa. Hän on luvannut tulla pian. Hän kokoaa omansa kaikilta ilmansuunnilta, mutta muu maailma hylätään. Alkaa iankaikkisuus. Jotkut sanovat: "Ei saa pelotella maailmanlopulla". Jotkut pelkäävät Kristuksen toista tulemusta, toiset odottavat sitä innolla. Kaikki riippuu siitä, onko ihminen valmis kohtaamaan sen. Jos joku on päässyt Kristuksen omaksi, ei enää pelkää. Ne jotka ovat Herran omia ja tietävät sen omistatunnoissaan - onhan heidän syntinsä heitetty armon syvään mereen - heitä ei voi pelotella. Ei, he odottavat sitä päivää, jolloin kaikki asetetaan kohdalleen. Eiväthän he pelkää, jotka odottavat sulhasensa tuloa. Morsian ei pelkää, vaikka voi olla kovinkin jännittynyt odotuksessaan. Mutta muiden on syytä pelätä, sillä heille Herran päivä on kauhistuksen päivä.

Joku voi odottaa Herraa muutenkin. Joku odottaa häntä Vapahtajakseen. Sekin on hyvää odotusta. Jos olemme lupuneet kaikesta muusta yrityksestä tulla Jumalalle otollisiksi ja olemme pyytäneet häntä elämämme herraksi, mikään ei voi estää Vapahtajan tuloa. "Hän on tuleva varmasti, kuin aamurusko." Joku sanoo odottaneensa häntä koko elämänsä. Jos näin on, on syytä kysyä onko, kyseessä jonkinlainen itse keksitty odottaminen. Herra on sanonut tulevansa ja auttavansa pian ja pelastavansa sen, joka häneen turvaa. Jos odottelumme on jotain opillista isienperinnäissääntöä, odottelu on turhaa. Herra ei katsahdakaan kaavoihimme ja isien perinnäissääntöihimme ja me joudumme pahoin pettymään luottaessamme tällaisiin kun Herra tulee voimassaan. Herran tuloa odottavat ovat täällä ajassa monin tavoin ahdingossa. Heitä häväistään ja pilkataan, "sillä jokainen joka tahtoo elää jumalisesti tässä maailmanajassa, joutuu vainottavaksi". Oletko jo oppinut sen? Paljon on moitittuja. "Vaikka koirat haukkuvat, karavaani kulkee", vanha itämainen sananlasku sanoo. Mutta sinä joka olet tullut Herran omaksi, sinä saat uskoa kaikki syntisi anteeksi. Saat ne anteeksi Jeesuksen Kristuksen sovintoveressä, liiton veressä, ja sinä saat olla autuas, pyhitetty ja puhdistettu. Sinun rikkomuksiasi Jumala ei enää muista. Ole siis turvallisella mielellä. Älä pelkää ihmistä, älä vapise ruohon edessä. Sinun turvasi on Ikiakojen Jumala. Katso, kuinka hän rakastaa sinua. Saat viettää kohta joulujuhlaa, Vapahtajasi syntymäjuhlaa. Hän on sovittanut sinut Isän kanssa. Isän sydän on saanut tyydytyksen Poikansa lunastustyöstä. Sinä saat elää, sillä "Minun vanhurskaani on elävä uskosta". Me, hänen omansa, pyrimme poistamaan elämästämme kaiken, joka voisi olla esteenä odottamiselle. Hiljennymme suuren Majesteetin edessä, että hän voisi täyttää meidät hyvyydellään ja armollaan. Meistä saattaa tulla armon lapsia jos luotamme häneen, vaikka emme vielä olisikaan sellaisia. Hänen nimessään ja veressään sanon: Amen.

Rakastakaa!

(Matt. 5:43–6:4)

"Rakastakaa vihollisianne ja rukoilkaa niiden puolesta, jotka teitä vainoavat... Sillä jos te rakastatte niitä, jotka teitä rakastavat, mikä palkka teille on siitä tuleva? Eivätkö publikaanit tee samoin? Ja jos te osoitate ystävällisyyttä ainoastaan veljillenne, mitä erinomaista te siinä teette. Eivätkö pakanatkin tee samoin?" Jeesuksen opetukset ovat toisenlaiseen elämään johtavia, kuin mihin me luonnostamme olemme tottuneet. Uutta oli Jeesuksen ajan juutalaisille sekin, että tulisi rakastaa myös vihollisiaan. He olivat oppineet säännön: ”silmä silmästä, hammas hampaasta”. Valitettavasti emme ole juuri mekään edistyneet tässä asiassa. Onhan totta, että mekin rakastamme niitä, jotka ajattelevat samoin kuin me. Kun kuulumme samaan kansaan, puolueeseen, samaan kirkkokuntaan, herätysliikkeeseen, silloin rakkautta riittää – ainakin jotenkuten. Mutta kun se toinen on muuhun heimoon kuuluva, sillä on toinen hengellinen koti, sillä on toinen poliittinen vakaumus, yms., silloin ei aina ole rakkaudesta tietoaakaan. Ei tarvitse kuin lukea puolueihmisten kirjoituksia sanomalehdistä, niin huomaa, että viha hallitsee noita kirjoittajia. Saman huomaa, kun kuuntelee puheita hengellisillä kesäjuhlilla tai lukee uskonnollisten opettajien kirjoituksia heidän lehdistään: itsekehu sieltä paistaa ja toisten uskovien teilaaminen aivan onnettomiksi ja harhaisiksi. Miten murheellista: "Pakanatkin niin tekevät." Kuinka järkyttävää sellainen on kun tulisi opastaa oppilaitaan kaikkeen hyvään ja toinen toisensa kunnioittamiseen. Kuinka toisenlaista on rakastaa niitä, jotka puhuvat takanapäin kaikkinaista pahaa, niitä, jotka ilkkuvat vakaumustasi, ehkä ruumiillista tai henkistä vammaasi, tai häpäisevät sitä, joka on sinulle pyhää ja kallista. Saatat nähdä ihmisen katseesta, että hän pälyilee katsannossaan, sillä hän ei ole aito ystäväsi. Hänen omatuntonsa ei ole puhdas edessäsi. Tunnet hänen ajatuksensa. Voit joutua tekemisiin ihmisten kanssa, jotka eivät edes tervehdi sinua. Kaikkea tällaista tapaa. Heitä tulee silti rakastaa ja rukoilla heidän puolestaan, että olisit taivaallisen Isäsi lapsi. Tämä vaatii meiltä aivan uutta luontoa, sellaista, jonka vain uudestisyntyminen voi antaa. Vain Pyhä Henki voi synnyttää meihin sellaisen uuden luonnon, että voimme voittaa entisen, vihamielisen luontomme. Omat parannusyritykset eivät tule kestäämään, vaan petyimme uudelleen ja uudelleen itseemme ja lähimmäisiimme. Jumala voi ja tahtoo istuttaa meihin uuden luonnon. Ikävää on vain se, että me emme aina tahdo, vaan käperryimme omaan vanhaan muotojumalaisuuteemme, emmekä anna Herran meitä parantaa. Kerskaamme kasteellamme, kuvitelluilla hyvillä töillämme ja osaamisillamme, vaikka vanha paha luonto hallitsee vielä. Ehkä joku on osannut pukea päälleen hienoista hienoimman omanvanhurskauden vaateen, niin ettei kaikkein pahin synty näy. Silloin kuljetaan jollakin lailla siivosyntisinä. Mutta siellä puvun sisällä saattaa asua vanha fariseus, joka pahan paikan tullen on aina yhtä inhottava ja rakkaudeton. Ne ovat ne "keisarin uudet vaatteet".

Mutta vain täydellinen uudistuminen muuttaa meidät. Se on mahdollista, kun otamme vastaan Jumalan täyden armon kohdallemme ja syntien anteeksiannon Jeesuksen veressä ja kuolemme yhdessä hänen kansaan. Muu ei auta. Tuo kaikki on jo odottamassa meitä. Se on saatavissa. Tähän tarvitaan vain nöyryytystä, sillä "Jumala on ylpeitä vastaan, mutta nöyrille hän antaa armon? Jeesus sanoo: "Olkaa siis te täydelliset, niin kuin teidän taivaallinen Isänne täydellinen on." Aamen.

TULIKO JO HERÄTYS?

Täällä Kalajokilaaksossakin ovat puhaltaneet joskus Herran tuulet. Herätyksen Henki laskeutui alas tämän kansan keskelle. Syntyi uutta ja raikasta elämää. Uudet virret olivat alkaneet soida, kun vai-vattu sielu sai kohdata Elämän Herran. Nytkin on, kuin varovasti, Jumalan tuuli alkanut suhista pui-den oksistoissa. "Tuuli puhaltaa, missä tahtoo, ja sinä kuulet sen huminan, mutta et tiedä, mistä se tulee ja minne se menee; niin on jokaisen, joka on Hengestä syntynyt" (Joh. 3:8). Kun arastellen se on odottanut sopivaa aikaa. Taivaanrannalla on merkkejä siitä, että Hengen sade ja myrsky ovat tulossa. Tuossa myrskykeskuksessa salamoi ja jyrisee. Ihmisten tekeleet ja tuotokset eivät kestä tätä voimaa. Kaiken takana on Jumalan suunnaton energialataus. On myös ihmisiä, Herran valitsemia, jotka ovat rukoilleet: "Tulkoon Sinun valtakuntasi." Voi tule pian, Herran Tuli!

Herätys on ihmeellisimpiä asioita maailmassa. Se tulee yllättäen, silloinkin kun sitä ei odoteta. Se tulee, kun on vieraannuttu entisen herätyksen hengestä. Jumalan herätyskello alkaa soida, kun liian moni nukkuu. Ja ne heräävät, jotka Herra herättää. Muutkin kuulevat jotakin kalkatusta, mutta tulevat siitä vain kiukkuisiksi, niin kuin vihaiset marraskarhut. Uni on liian makeaa silmien avautua.

Herätys on aina protestiliike. Se tulee sen vuoksi, että edellinen protesti on ehkä kuivettunut pel-käksi proteesiksi Kristus-ruumiissa. Ihmisen viisaus sammuttaa herätyksen. Se tapahtuu, kun Pyhän Jumalan työ on "raitistettu" ihmiselle mieluisemmaksi, usein vain pelkäksi opillisuudeksi, ilman Jumalan Voimaa. Mutta herätyksille on yhteistä se, että aina on ahdistuneita, monien taakkojen uu-vuttamia ihmissieluja, joita ei voi auttaa kouluteologiat, eivätkä opit ja perinnäissäännöt. Näiden ihmisten valitukset ja tuskanhuudot saavat Jumalan voimat liikkeelle. Hän on heikko tällaisille huu-doille. Terveet, itseriittoiset ja vikoilevat vanhemmat veljet, eivät herätystä koe tarvitsevansa. Ter-veet eivät tarvitse parantajaa, mutta taivaassa soivat enkelikuorot, kun yksikin tuhlaajalapsi kääntyy ja palaa Isän kotiin. Herätys ei ole koskaan ihmistekoa. Herätyksellä ei ole suuria inhimillisiä sankareita. Herätystä ei kustanneta ulkomailta, vaan taivaasta. Se ei ole lahkoliike, vaan seurakuntatoi-mintaa parhaimmillaan. Herätys on aina raitis asia, mutta sitä on mahdoton ymmärtää muiden kuin herätettyjen sielujen. Herätys ei vainoa ketään, vaikka sitä vainotaan. Sen voima on rakkauden kaut-ta vaikuttava usko. Sille on ominaista, että se yhdistää eri herätysliikeihmisiä, "..että he yhtä olisi-vat." Lahkoihminen ei tätä käsitä. Ketään ei herätyksessä painosteta ratkaisuihin, joihin ei muuttu-maton ihminen itsessään kykene. Oikean herätyksen takana ei ole ihmiskeskeinen lähetys, vaan Kristuksen antama lähetys. Sitä ei ole synnyttänyt yksikään herätysliike, vaan sama Helluntain Henki, joka mullisti maailman jo pari tuhatta vuotta sitten, toimii siinä. Koska herätys syntyy To-tuuden Hengestä, se on hyvin kipeä asia. Sen tähden sitä myös pelätään. Missä Totuuden Henki on, siellä saarnataan parannusta syntien anteeksi saamiseksi, sillä: "Kaikki ovat poikenneet pois, kaikki tyynni kelvottomiksi käyneet." Joitakin sellainen kauhistaa. Kristuksesta ristiinnaulittuna herätys saarnaa. Tästä saarnasta seuraa, että syntisiä tulee parannukseen, mutta pyhimykset kompastuvat. Aidon herätyksen työmiehet ovat sitoutuneet Raamattuun ja kirkossamme Tunnustuskirjoihin. Jos joku syyttää heränneitä harhaopista, hän tuomitsee vain itse itsensä. Vääriin tuomioihin syyllisty-neet ihmiset eivät aina esittele itseään. Kukapa sellaisiin todistuksiin aina nimeään alle paneekaan. Toki moni riehuu omalla nimelläänkin.

Tätä Jumalan antamaa herätystä vastaan on turha sotia ihmisviisaudella ja -voimalla. Tästä on it-se Herra antanut lupauksensa: "Joka kimppuusi karkaa, se eteesi kaatuu" (Jes. 54:15–17). Lue siis tarkoin tämä sana, sinä ylpeä Saulus Tarsolainen, ennen kuin alat sotia Herran pyhiä vastaan. Alas saatat pudota sokeana ratsusi selästä. Mutta tule sinä, joka et mitään ole. Tule ja katso: Herra tekee suuria kansansa keskellä. Kristus on kohottanut pyhät kätensä tämän kansan ylle. Hän kutsuu luok-seen uupuneita ja taakkojen kantajia. Tule sinäkin, ja saat juoda elämän veden virrasta. Aamen.

KUINKA MINÄ HERÄSIN

Juhani Ahon kootuissa teoksissa on osasto nimeltä Heränneitä ja siinä luku, ”Kuinka minä heräsin”. Siinä kerrotaan nuoresta papista, jonka arvellaan olevan Jonas Lagus. Hän vihasi sydämensä pohjasta seudulla vaikuttavia herätyksen kokeneita ihmisiä. Tämä pappi piti eräänä sunnuntaina kirkossa voimakkaan saarnan heränneitä vastaan. Saarna sai paljon kansalta kiitosta. Ja tämä kaikki on ikävällä tavalla tuttua nykyajallakin.

Mutta tuon jumalanpalveluksen jälkeen yksi kirkossa olleista heränneistä miehistä tuli pappilaan pyytämään pappia sairaan luokse kauas syrjäkylälle. Hän oli odottanut koko jumalanpalveluksen ajan pyyntönsä kanssa ja kuunnellut rikinkatkuista papin saarna. Mutta kuka lähtisi tämän miehen matkaan? Nyt olisi nuoren papin vuoro. Rovasti oli lepovuorossa. Nuorukaisen oli kuitenkin kovin vaikea lähteä, koska pappilassa oli alkaneet päivätanssit ja veri veti jäämään, sillä olihan mukana myös eräs viehättävä nuori nainen, johon nuorukaisen silmät olivat kiintyneet. Vasta monen tunnin päästä pappi oli vihdoin valmis lähtöön. Soutumatkan aikana tuo heränneisiin lukeutuva mies, Poikolainen, kysyi papilta, josko hän voisi kertoa, miten hän oli päässyt tuntemaan Jumalan armon omalle kohdalleen. Tämä oli yllättävä kysymys. Mitä mies tarkoitti? Tuolla miehellä oli tietoa, joka häneltä itseltään puuttui ja se suututti. Viimein hän kiukkuisena tokaisi: ”Minua ovat tutkineet paremmatkin opettajat kuin sinä ja olen kiitettävästi heidän tenteistään selvinnyt”. ”En tahtonut pastoria mitenkään loukata, mutta ajattelin, että ihmisillä, jotka ovat samanlaisesta vaarasta pelastuneet, on samanlaisia kokemuksia pelastumisesta, Poikolainen koetti siivosti rauhoitella.

Tultiin viimein perille järventakaiseen taloon. Oltiin kuitenkin myöhässä. Sairas houri jo. Hän huusi: ”Piru polttaa, helveti polttaa. Nyt piru tulee, polttaa.” Sitten sairaas korahti, löi taaksepäin kaatuessaan pänsä sängyn pätyyn ja oli kuollut. ”Kirottu olkoon se, joka Herran työn laiskasti toimittaa!”, kuului väen seasta.

Siinä nyt seisoi ylpeä, viisas pappi lyötynä seurakuntalaistensa edessä. Hän koki olevansa vihamielisessä, oudon hengen omistavassa ihmisjoukossa. Kauheat syytökset valtasivat hänet. Kuinka monta sairasta hän olikaan tuudittanut väärään rauhaan vieraillessaan heidän luonaan virkansa vuoksi. Eräs tuttu pappi oli neuvonut hänelle hyvän systeemin, miten kuolevista pääsi pian eroon. Mutta nyt itkuntyrskähdykset saivat hänet vavahtelemaan, kun hän pää käsien varassa istui surutalon porraspuulla. Oli tullut heräämisen aika. Silloin hänen luokseen tuli hiljaa tuo jo tuttu Poikolainen, jolle hän parahti: ”Olen tehnyt hirvittävää syntiä, tokko Jumala antaa enää anteeksi.” ”Ehkä tämä kokemus oli teille tarpeellinen ja kuuluu Jumala olevan armollinen syntisiä kohtaan”, vastasi mies.

Yö kului puhellessa. Koitti vihdoin aamu ja voitiin lähteä paluumatkalle. Aurinko nousi ja luonto heräsi. Myös nuoren papin sielussa koitti aivan uusi valo, outo, mutta mukaansatempaava. Tuntui kuin sielu olisi pesty puhtaaksi niin kuin ympäröivä luonto. Vielä äsken niin vihamieliseltä vaikuttavat ihmiset olivatkin nyt jotenkin tutun tuntuisia ja ystävällisiä. Armon aurinko paistoi täydeltä terältä. Uusi elämä oli puhjennut nuoren pastorin sydämeen. Ihmeellinen oli tämä uusi elämä ja ihmeellinen oli armo!

Tähän armoon ja elämää kutsutaan kaikkia kuulevia, sillä kukaan ei ole puhdas, ellei Herra puhdistaa. Inhimillinen viisaus ei ole tässä hyödyksi, vaan useimmiten vain esteenä jos valo taivaasta puuttuu. Paljon on myös kertomuksen nuoren papin kaltaisia heräämättömiä auttajia, jotka eivät ole Jumalan tullesta syntyneitä. Mutta Herra voi herättää. Niin oli nyt käynyt. Voi, kunpa Herra nuo kaikki herättäisi!

Mutta entäpä sinä, joko sinä voit kertoa: ”Kuinka minä heräsin”. Aamen.